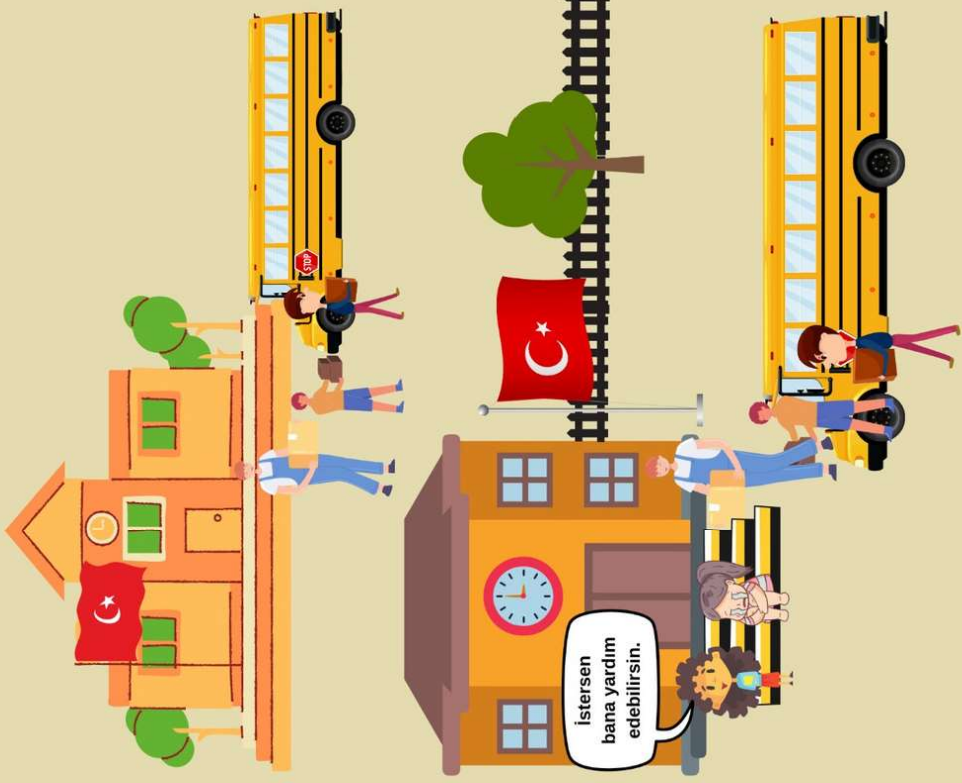

BİR ELİN NESİ VAR İKİ ELİN SESİ VAR

BİR YARDIMLAŞMA ÖYKÜSÜ

OKULLARIMIZ

HACI CELAL OTO İLKOKULU
30 AĞUSTOS İMAM HATİP ORTAOKULU
VATAN İLKOKULU

FATİH SULTAN MEHMET İLKOKULU
ÇİNE İMAM HATİP ORTAOKULU
TÜRK TELEKOM ORTAOKULU
İLTEKİN İLKOKULU

CUMHURİYET İLKOKULU
YUSUF GÖKÇENAY BİLİM VE SANAT MERKEZİ
ŞEKER İLKOKULU

Bu bir ortak çalışma ürünüdür.

**KAPAK RESİM TASARIM
İSMAİL MURAT OTO**

HİKAYE

**"ATALAR SÖYLEMİŞ SÖZÜN GÜZELİNİ,
KULAK VERİP ÜZERİNE DÜŞÜNMELİ."
PROJE EKİBİ**

Kıvrıkcık saçlı, yeşil gözlü, evin tek çocuğu Özge okulu çok sevse de sabahları uyanmakta oldukça zorlanırmış. Bu nedenle sabahları Özge'yi bir gün annesi Gamze Hanım bir gün babası Gökhan Bey uyandırırılmış.

Yine bir pazartesi sabahı okula gitmek için uyanma vakti gelmiş. Özge'yi uyandırma görevi annesindeymiş. Ancak annesi hemşire olduğu için hastanede nöbete kalmış. O yüzden bu sabah Özge'yi babası uyandırmış. Daha doğrusu uyandırmaya çalışmış. Gökhan Bey ne kadar uğraşırsa da Özge'yi yataktan çıkaramamış. Polis arkadaşları ekip otosuyla onu almaya gelmişler ve kornaya basmaya başlamışlar. Gökhan Bey çaresiz ne yapsam da şu kızı yataktan çıkarsam diye düşünürken aklına "Su Şakası" oyunu gelmiş. Özge suya bayılmış. Denize gitmek en sevdiği şeymiş.

Gökhan Bey mutfaktan bir çay bardağı su almış. Özge'nin yanına gelmiş. "Serinleme vaktiii!" diyerek suyu Özge'nin kafasından döküvermiş. Neye uğradığını bilemeyen Özge yataktan ok gibi fırlamış. Gökhan Bey "Görev tamam. Artık işe gidebilirim. Özgecim mutfakta kahvaltın hazır. Kahvaltını yap ve hazırlan. Servisin gelmek üzere." diyerek Özge'yi yanaklarından öpüp evden çıkmış. Özge her ne kadar babasının şakasına kızsada babasının öpücüğü her şeyi unutturmuş.

Özge kahvaltı yaparken nedense bir anda aklına Ankara'da yaşadığı günler gelmiş. Babasının eski görev yeri Ankara olduğu için uzun yıllar orada yaşamışlar. Can dostu, Savcı Emre Bey ve eşi Avukat Defne Hanım'ın çocukları Arda ile de Ankara'da tanışmışlar. Gökhan Bey denizi çok sevdiği için memleketi Aydın'a tayin istemiş. O nedenle Özge'ler 2 yıldır Aydın'da yaşamaktaymış. Ardalar da babasının tayini Rize'ye çıktığı için 1 yıldır Rize'de yaşamaktaymış.

Nöbetten dönen Gamze Hanım'ın "Özgeeee!" sesiyle kendine gelen Özge hazırlanmak için mutfaktan çıkmış.

BU BÖLÜM HACI CELAL OTO İLKOKULU TARAFINDAN OLUŞTURULDU.

Annemin yanına gitmiş. Annesi onun hemen evden çıkmasını istemiş. Özge de hazırlanıp, annesinden öpücüğünü almış ve evden çıkmış. Tam o an da servis gelmiş. Serviste sınıf arkadaşı Damla'nın yanına oturmuş. İkisi birbirine "Günaydın !" demiş ve ardından Özge "Dün akşam yardımlaşmanın ve birlik olmanın önemini anlatan bir yazı okudum ve çok etkilendim" demiş. Damla da "Ben de geçen hafta bu yazına benzer bir hikaye okudum ve çok sevdim. Keşke bizim de yardım edeceğimiz, birlik olabileceğimiz bir şeyler yapabilsek... diye düşünmeye devam ederken zaman hemen geçmiş, okulun önüne gelmişler.

Okula geldikten 15 dakika sonra ders başlamış. Öğretmen, sınıftakilere bir kardeş okuldan bahsetmiş. "Çocuklar kardeş okulumuzun kitap ve okul ihtiyaçlarını gidermek için daha önce okuduğunuz kitapları, kullanmadığınız okul araç-gereçlerini bana getirmenizi istiyorum. Bu konuda hassasiyet göstermenizi bekliyorum." demiş. Bunu duyan kızlar çok sevinmişler aynı zamanda çok şaşırılmışlar. Ardından sınıfa "Tamam öğretmenim" diye bağırılmışlar.

Aradan bir hafta kadar süre geçmiş, gerekli ihtiyaçlar toplanmış. Tam yirmi beş koli kitap on sekiz koli okul araç-gereci gelmiş. Bu duruma sınıftaki herkes çok sevinmiş. Artık yola çıkma vakti gelmiş. Kapının önüne kocaman bir minibüs gelmiş, o kalın kornasıyla "düüüt düüüüüt" yapmış ve herkes minibüse binmeye başlamış. Kısa bir süre sonra kardeş okula varmışlar. Kolleri yavaş yavaş indirmeye ve yerleştirmeye başlamışlar.

BU BÖLÜM 30 AĞUSTOS İMAM HATİP ORTAOKULU TARAFINDAN OLUŞTURULDU.

Özge kolileri yerleştirmeye yardım ederken merdivenlerde ağlayan bir kız görmüş. Özge önce kızı adını sormuş. Ağlayan kız:
-Adım Melis demiş.

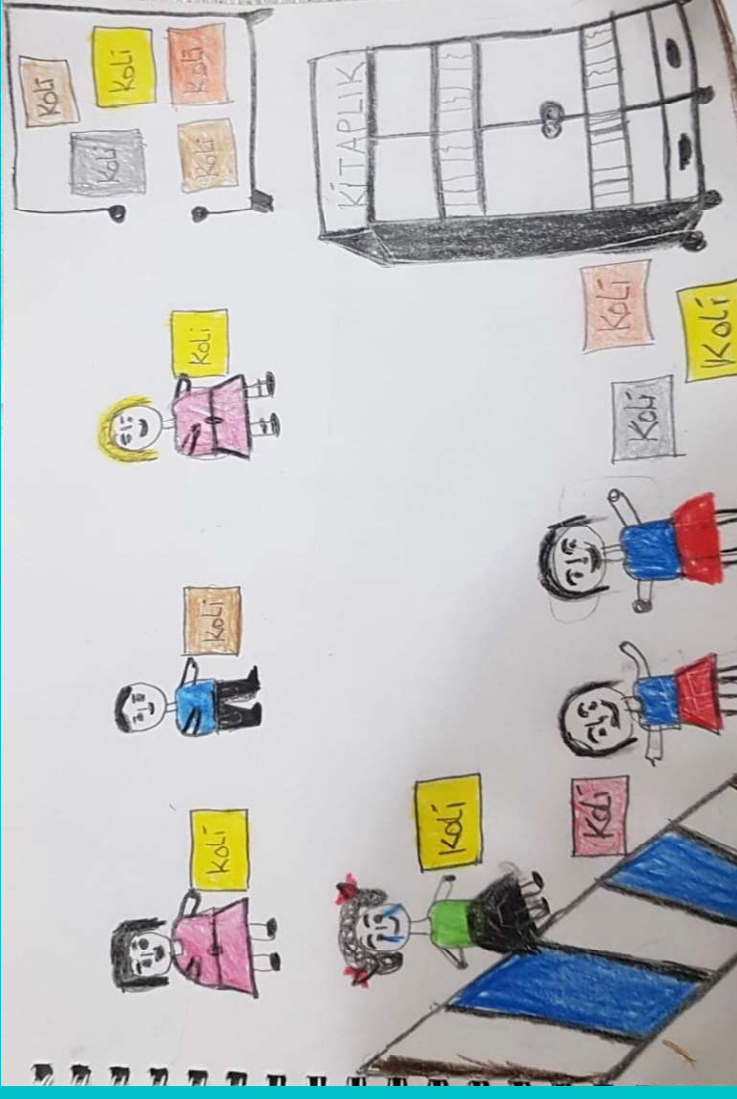
Melis Özge'den iki yaş küçükmüş. Özge Melis'e neden ağladığını sormuş. Melis arkadaşları onunla oynamadığı için ağladığını söylemiş.

Özge Melis'e gel ağlama istersen kolileri yerleştirmeme yardım edebilirsin. En azından bizimle beraber olmuş olursun, birlikte kolileri yerleştiririz. Böylece daha çabuk bitirmiş oluruz. Melis çok heyecanlanmış gözyaşlarını silerek sevinçle kalkıp yardım etmeye başlamış.

Özge ve Melis birlikte çalışmaktan keyif almışlar. Birlikte kitapları yerleştirme işini bitirince oyun oynamak için bahçeye çıkmışlar. Saklambaç oynamaya karar vermişler. O sırada Melis'in sınıfından Ahmet ve Menekşe de onlarla oyun oynamak için yanlarına gelmiş.

"Biz de oynayabilir miyiz ?" demişler. Melis bu teklife çok mutlu olmuş. Sevinçle bu teklifi kabul etmiş. Beraber oynayacaklarmış, taş kağıt makasta Özge ebe olmuş. Özge otuza kadar saymış ve arkadaşları saklanmış, Özge de onları sobelemeye çalışmış. Birlikte çok eğlenmişler. Ahmet ve Menekşe Melis'i çok sevmişler. Oyuna devam edeceklermiş ama zil çalınca sınıflarına koşmuşlar.

**BU BÖLÜM VATAN İLKOKULU TARAFINDAN
OLUŞTURULDU.**

Zil çalıp içeri girdiklerinde artık getirdikleri kolileri okuldaki öğrencilere dağıtmaya başlamışlar. Özge, arkadaşları ve öğretmeni ile sınıfları tek tek dolaşarak arkadaşlarına getirdikleri kitap ve okul araç gereçlerini hediye etmişler. Tüm sınıfları büyük bir heyecanla geziyorlardı ve herkesi mutlu görünce onlar da çok mutlu oluyorlardı. Son bir sınıf kalmıştı o da Özge'nin az önce teneffüste tanışıp saklambaç oynadığı Melis, Ahmet ve Menekşe'nin sınıfıydı. Bu sınıfa girdiklerinde birbirlerini görünce çok şaşırıyorlardı.

-Aaaaa bu Özge değil mi? dedi Ahmet.

-Evet, dedi Menekşe heyecanla.

Sıraları dolaşp getirdikleri kitapları ve malzemeleri arkadaşlarına hediye eden Özge de onları görmüşü ve çok sevinmişti. Özge o an bu güzel arkadaşlarla arkadaşlıklarının devam etmesi gerektiğini düşündü. Ama bu nasıl olabilirdi? Birazdan bu son sınıfa da hediyeleri verdikten sonra servise binip okullarına geri döneceklerdi. Ama o arkadaşlarından bir anda kopmak ve hayatlarından çıkıp istemiyordu. Bunları düşünürken o an birden aklına bir fikir geldi.

**BU BÖLÜM FATİH SULTAN MEHMET İLKOKULU
TARAFINDAN OLUŞTURULDU.**

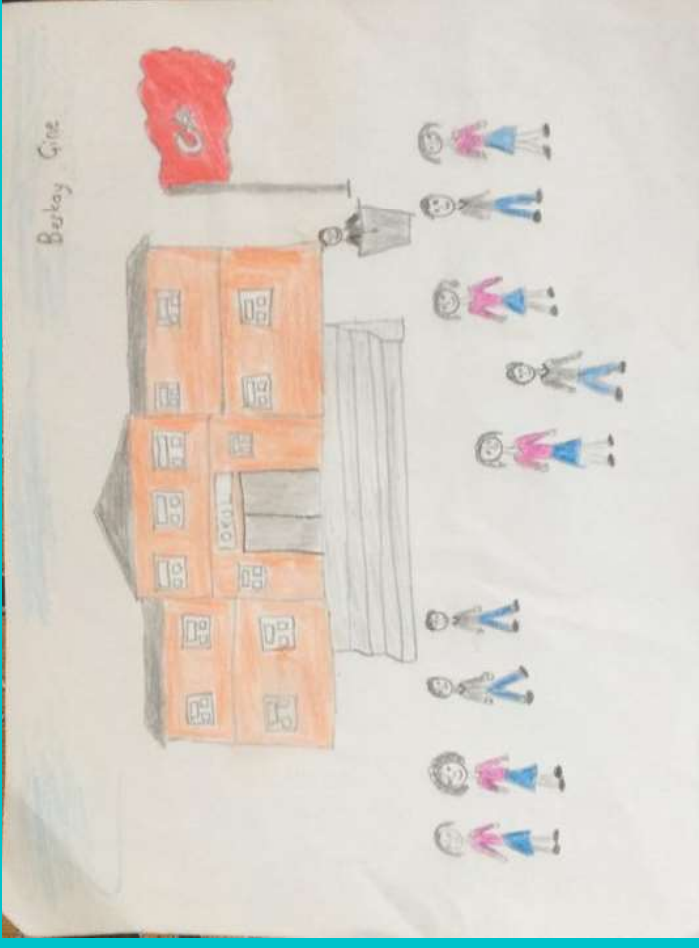

Melis'in yanına geldiğinde üzerinde telefon numarası olan kolundaki bilekliği çıkarıp Melis'in kalemiğine bıraktı. Melis farkına varmamıştı.

Malzemelerin dağıtımı bitmiş artık veda zamanı gelmişti. Bütün sınıf hep bir ağızdan "Teşekkür ederiz!" diye bağırdı. Herkes çok duygulandı. Yardımlaşmanın verdiği mutluluk yüzlerde tatlı bir tebessüm oluşturdu. Vakit oldukça ilerlemişti. Bu nedenle vedalaştılar. Özge ve yanındakiler servise binip tekrar okula döndüler.

Özge'nin aklı Melis'te kalmıştı. Nedense kıza karşı bir yakınlık hissediyordu içinde. Okuldaki eşyalarını alıp eve vardı. Ödevlerini yaptı, karnını doyardı ama akı hala Melis'teydi. Akşam anne babasına olanlardan ve Melis'ten bahsetti. Anne babası, Melis ile tekrar karşılaşmayacağını düşünerek çok oralı olmadılar. Basit ifadelerle geçtirdiler. Özge yatmadan önce günlüğünü eline aldı. Oraya da Melis ile ilgili düşüncelerini ve o gün yaşananları anlattı.

**BU BÖLÜM ÇİNE İMAM HATİP ORTAOKULU
TARAFINDAN OLUŞTURULDU.**

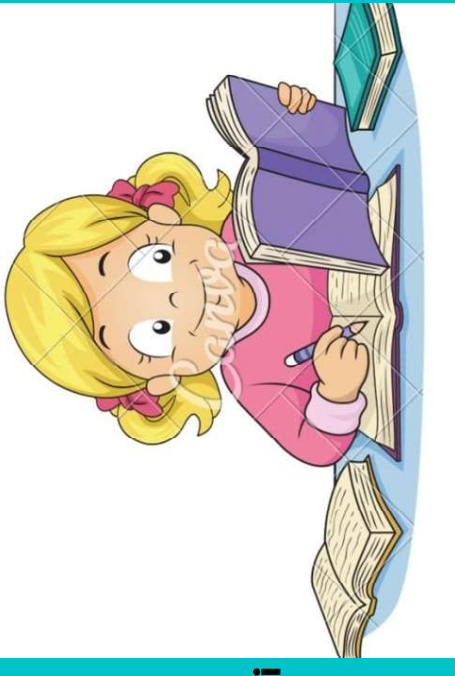
Sevgili günlük,

Bugün yaşadığım duygularımın tarifi yok. İçim içime sığmıyor. Sana anlatmadan duramayacağım. Okulda çok güzel şeyler yaşadım. Arkadaşlarımla el ele vererek insanların mutlu olmasına katkıda bulduk. Onların o mutluluğuna, yüzlerindeki tebessümüne şahit olmak gerçekten gurur vericiydi. Kardeş okulumuzda yeni arkadaşlar da edindim. Özellikle Melis ile tanışmamızı hiç unutmuyacağım. İlk gördüğümde ona kanım kaynadı. İyi bir dost olacağımıza inanıyorum. Aceleyle ayrılık okuldan ama kalemiğine telefon bekliyorum. Annemle bıraktım inşallah bana ulaşır. Heyecanla Melis'ten gelecek aramayı bekliyorum. Annemle babam bunun pek mümkün olmadığını söylese de ben Melis ile daha güzel birçok proje yapacağımıza inanıyorum.

Özge, günlüğünü yazıp bitirdiğinde saat epey geç olmuştu. Uyku saati geçiyordu bir an önce uyumalıydı ama mutluluktan içi kıpır kıpırdı ve bu durum uyumasına engel oluyordu. Bir süre uyuyamadı gün boyu yaşadıklarını hayal etti durdu.

Uyandıında onu çok şaşırtacak bir şey olmuştu. Gözlerine inanamadı gece boyu kar yağmıştı ve her yer bembeyaz olmuştu. Bu sabah onu annesi uyandırmaya geldi. Ama Özge çoktan uyanmıştı bile. Annesi bu duruma şaşırsa da mutlu oldu. Kahvaltayı hazırlamıştı Özge'nin kahvaltı yapıp hemen servise yetişmesi gerekiyordu. Servis tam vaktinde geldi. Özge hemen servise bindi ve yakın arkadaşı Damla'nın yanına oturdu. Dn gittikleri kardeş okulu konuştular yine. Öğretmenlerinden onları tekrar götürmesini istemeyi planladılar. Onlar bu planı konuşurken okula varmışlardı bile. Servisten inip hızlıca sınıflarına geçtiler. Kar hala yağıyordu. Okulları sıcaktı ama Özge'nin aklına bir şey takılmıştı. Bu konuyu arkadaşlarıyla da paylaşmak istedi. Dn gittikleri kardeş okul çok da sıcak değildi. Bu kış günü nasıl ders işleyeceklerdi bu soğukta. Özge'nin düşüncelerine Damla ve diğer sınıf arkadaşları da hak verdi. Herkes birlik olup neler yapabiliriz diye düşünmeye başladı. En iyisi bu konuyu öğretmenleriyle konuşmaktı. Herkes bir fikir öne sürüyor hep birlikte el ele vererek bu konuda kardeş okuldaki arkadaşlarına nasıl yardım edebileceklerini planlamaya başlamışlardı bile. Bu durumu öğretmenlerine anlatmak için heyecanla bekliyorlardı. Özge, Melis'i tekrar göreceği için çok sevinçliydi. Melis'ten beklediği telefon daha gelmemişti Özge bunun nedenini düşünürken sınıf öğretmenleri elinde bir kağıtla içeri girdi.

BU BÖLÜM TÜRK TELEKOM ORTAOKULU TARAFINDAN OLUŞTURULDU.

Evet, evet! Öğretmenin elindeki bir mektuptu.

Öğretmeni:

-Bu mektup kime geldi acaba?

Özge bir anda heyecanlandı ama olabilir miydi? Ben telefon bekliyorum diye düşünürken öğretmeni mektubu uzatarak

”Kardeş okuldan sana mektup var.”dedi. Özge mektubun

Melis’ten olduğunu görünce havalara uçtu. Nihayet Melis ile iletişime geçecek ve arkadaşlığı devam edecekti.

Özge mektubu defalarca okudu. Melis hem okullarına yapılan yardım kampanyası için teşekkür ediyor hem de arkadaş

olmalarından duyduğu mutluluğu anlatıyordu. Okulda artık daha mutlu olduğunu, Ahmet ve Menekşe ile onun sayesinde

arkadaşlık kurduğunu yazmıştı. Oysa Melis arkadaşları olmadığı için ağlayan bir kızı. Şimdi yeni arkadaşlıklar da kurduğunu anlatıyordu. Özge bu duruma çok mutlu olmuştu.

Bir okul günü de mektup heyecanıla bitmişti. Özge akşam gelen mektubu anne ve babasına da okudu. Bu mektuba onlarda çok mutlu olmuşlardı.

Babası:

-Özgeciğim ,Melis’e sen de mektup yazabilirsin.

Melis:

-Tabi ki yazacağım babacığım hem de bu akşam.

Melis heyecanla odasına koştu. Kalem, kağıdı aldı. Acaba yeni bir yardım kampanyası planladıklarını yazmalı mıydı? Yoksa sürpriz mi olmalıydı? Diye düşünerek başladı yazmaya.

BU BÖLÜM İLTEKİN İLKOKULU TARAFINDAN OLUŞTURULDU.

Sevgili Melis,
Mektubunu aldım ve çok sevindim. Senden telefon beklerken mektubu gelmesine çok şaşardım. Yeni arkadaşlık kurduğun için çok mutlu oldum. Size verdiğimiz kitapları okuyor musunuz? Atasözleri kitabını okudun mu? Bu kitabı okumanı tavsiye ederim. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Sevgilerimle Özge.

Özge mektubumu sabah okula gitmeden göndermiş. Onlara tekrar yapacakları yardım kampanyasının sürpriz olması için mektupta bahsetmemiş.

Sınıfta arkadaşları ve öğretmeni ile yardım kampanyası için kıyafet, ayakkabı gibi eşyalar toplamaya karar vermişler. Kısa sürede okullarında çok eşya toplanmış. Bu kadar kısa sürede toplanmasına çok şaşırmışlar.

Özge eve gidince annesine çok eşya toplandığını anlatmış. Annesi de iyiki kampanya yapmışsınız. Yoksa bu kadar eşya toplayamazdınız.

Eeee "**Bir elin nesi var iki elin sesi var**" diye boşuna dememiş atalarımız. Aradan bir hafta geçmiş. Kardeş okula gitme zamanı gelmiş. Özge okulda Melis'i aramış. Ama bir türlü bulamamış. Çünkü Melis ve arkadaşları saklambaç oynuyorlarmış.

Özge sonunda Melis'i bulmuş. Melis onu görünce çok mutlu olmuş. Sonra Özge konuşmaya başlamış.
-Mektubumu aldın mı?

Melis:

-Aldım ve çok mutlu oldum. Sonra zil çalmış ve sınıflara eşyaları taşımaya başlamışlar ilk Melislerin sınıfına gitmişler.

BU BÖLÜM CUMHURİYET İLKOKULU TARAFINDAN OLUŞTURULDU.

Bir koliyi açmışlar ve Özge kolinin içindeki pespembe yaldız işlemeli bir montu Meis'e uzatmış ve "Bence bu mont sana çok yakışacak." demiş. Özge ve arkadaşları bütün sınıfa ondan sonrada bütün okula getirdikleri malzemeleri dağıtmışlar ve Özge yine yardımlaşma duygusunun tadına varmış.

Kardeş okula gittikleri günden sonraki gün Özge derin uykusundan annesinin sesiyle kalkmış ama bu gün diğer günler gibi gelmiyormuş ona. Çünkü artık başka insanların hayatına yapılan o küçük dokunuşun, yardımlaşmanın tadına varmış. Artık yaşadığı her şeyde başkalarını düşünmeye başlamış.

Hazırlandıktan sonra yine servisine binmişti. Damlaya selam verdikten sonra hissettikleri hakkında konuşular. Damlada Özge'nin hissettiklerinden çokta farklı şeyler düşünmüyordu.

...

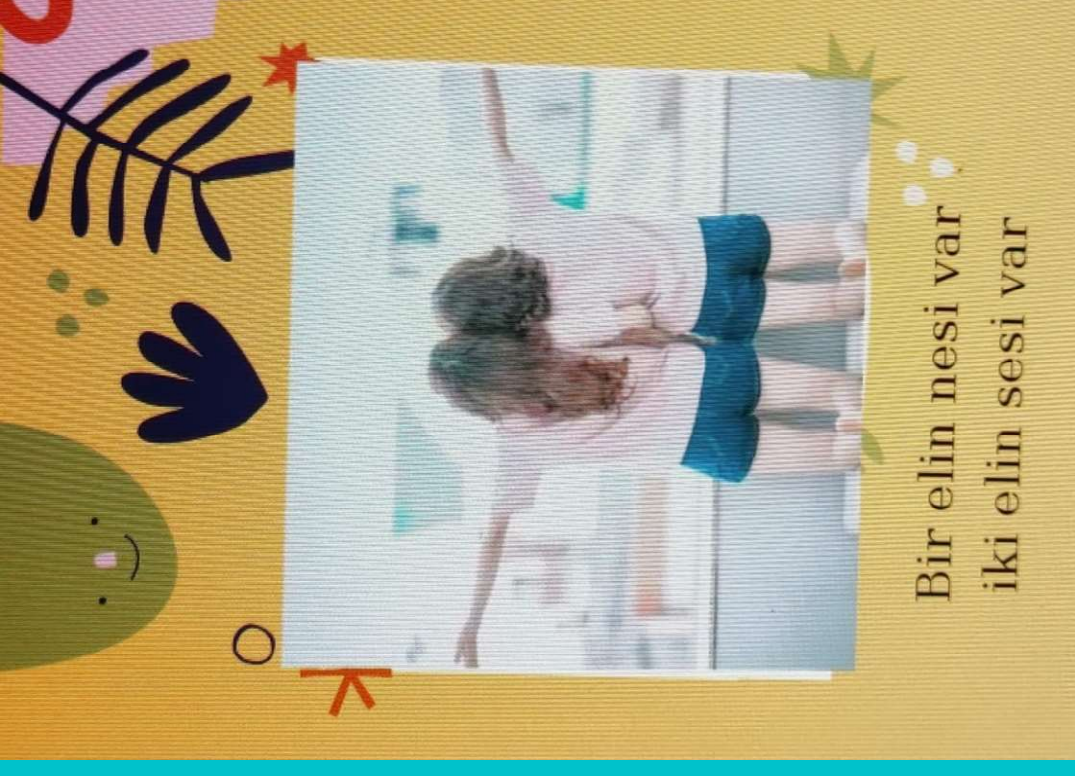
Özge bu günde dünkü hissettiklerinin etkisinde uyandı. Her zamanki döngü içinde servise binip okula gitti. Ama ilk derste öğretmeni elinde bir mektup zarfıyla içeri girip ;

-Galiba kardeş okuldaki öğrencilerle iyi arkadaşlıklar kurmuşsun Özge. Neredeyse her gün sana mektup geliyor, dedi.

Özge ise;

-Evet gerçekten iyi arkadaşlıklar kurdum,dedi.

Özge zarfı açtı ve zarfın içinde şöyle yazıyordu;

**BU BÖLÜM YUSUF GÖKÇENAY BİLİM VE SANAT MERKEZİ
TARAFINDAN OLUŞTURULDU.**

“Merhaba Özge, Öğretmenlerimiz ve biz bu yapmış olduğunuz duyarlı davranışlardan memnun olduk ve sizi artık kendi okulumuzun bir üyesi gibi görmeye başladık.

Yakında okulumuzda “Yerli Malı Haftası” kutlaması yapacağız ve bu kutlamayı sizlerle birlikte yapmak istiyoruz. Sınıf annelerimiz aralarında fikir birliği yapmışlar. Sizleri çok güzel börekler, poğaçalar, açmalar, pastalar, sarmalar, her türlü el emeğinin sergilendiği bir ziyafetle misafir edip ağırlamak istiyorlar. Sizlerle tanıştığımız o günden beri yalnız olmadığımızı, hayatta çok güzel kalpli insanların olduğunu fark ettik ve hayatımıza renk kattığınız için sizlere teşekkür ediyoruz.”

Özge, mektubu okumayı bitirdikten sonra hemen annesinin babasının yanına gitti ve olan biten her şeyi anne ve babasına anlattı. Bu gelişmelere onlarda çok sevindiler hatta Gamze Hanım;

- Eğer gitmeye karar vererseniz bizlerde yerli malı için güzel şeyler hazırlarız götürürsünüz. Hep beraber paylaşıp afiyetle yersiniz, diye de ekledi.

Sabah olmuş, Gökhan Bey hazırlanmış gitmek üzereyken Özge’ yi alından öperek uyandırdı.

-Kahvaltın hazır, servisim gelmek üzere. Benim çıkmam lazım, dedi.

...

Özge’nin servisi de gelmişti. Özge hemen aşağı indi servise binip Damla’nın yanına oturdu. Yol boyunca heyecanlı olup biten her şeyi Damla’ya anlattı. Bu olup bitenleri öğretmenleri ve arkadaşlarıyla paylaşmayı kararlaştırdılar. Özge ve Damla öğretmenleri ve arkadaşlarıyla olup biten her şeyi paylaştılar. Öğretmeni diğer öğretmenlerle konuşacağını ortak bir karar alarak hareket etmeleri gerektiğini söyledi. En son ders, öğretmenleri sınıfa girdi.

-Olumlu bir karar aldıklarını ve “Yerli Malı Haftası” kutlamalarını kardeş okulda yapmanın iyi fikir olduğunu ve diğer öğretmenlerinde bu fikri çok beğendiğini, dile getirdi.Etkinlik için gerekli planlamaları yaptılar.

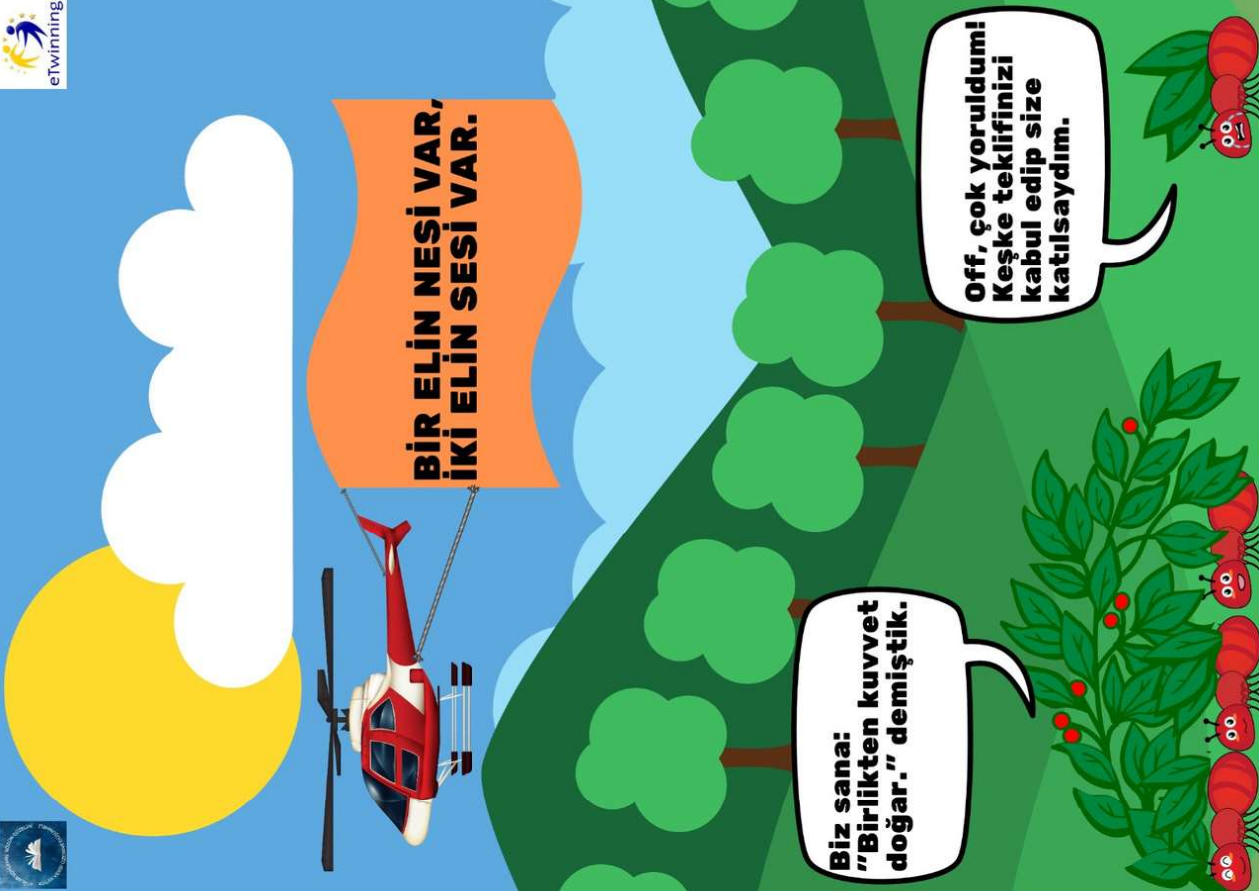
Planlanan o gün nihayet gelmişti. Bütün hazırlıkları yapıp yola koyuldular. Kardeş okula geldiklerinde bir de ne görsünler; her yer ziyafet sofrasına dönüşmüş gibiydi. Onların getirdikleri yiyecekleri de sofralara dahil ettiler. Çeşitlilik adeta öğrencilerin gözlerini kamaştırmıştı.

Melis’in öğretmeni bu özellikleri göstererek;

- Bakın çocuklar atalarımız ne demiş “Bir elin nesî var iki elin sesi var.” Güçlerimizi, imkânlarımızı, emeklerimizi, heyecanlarımızı coşkularımızı, hayallerimizi, birleştirdiğimizde nasıl güzellikler ortaya çıkıyormuş hepimiz canlı canlı şahit olduk şu anda... Zaten atalarımız ne söylemişse tecrübe ederek söylemişler ve çok güzel tespitlerde bulunmuşlar. Biz de atalarımızın söylediği bu güzel sözlerle kulak verip üzerine düşünmeli ve ibret alıp ona göre hareket etmeliyiz, dedi.

BU BÖLÜM ŞEKER İLKOKULU TARAFINDAN OLUŞTURULDU.

**BU HİKAYE KİTABI;
"ATALAR SÖYLEMİŞ
SÖZÜN GÜZELİNİ,
KULAK VERİP
ÜZERİNE DÜŞÜNMELİ."
PROJE EKİBİNİN TÜM
ÜYELERİNE İTHAF OLUNUR.**

Her insanın gücünün bir sınırı vardır. Bir insan, her şeyi kendi başına halledemez. Kendi başına halletmeye kalkıştığında da, elbette başaramayacağı veya yapamayacağı işler olacaktır. Bu gibi durumlarda, bir başka kişiyle veya kişilerle iş birliği içinde olmak gerekir. Dayanışma halinde yapılan işler, daha kısa zamanda ve çok daha kolay halledilebilir. Zor işlerin üstesinden gelmek, ancak başkalarının desteği ile olabilir.

BU BİR ORTAK ÜRÜNDÜR.